

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983403870416/facsimile.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Dog „dristig vovet halvt er vundet“, min Villie var stærk, og det gik. Heiberg syntes i det mindste, at Alt gik fortreffelig, og det var jo det Vigtigste. Hans gamle Venner samledes i vort Hus og fundt sig hjemme og tilfredse der, og nye kom til.

5 VINTEREN 1831—32. SOMMERPHOLD I HIRSCHHOLM.

En Dag led en lille Mand med kloge Øine og et frunt, godmodigt Udtryk sig melde hos os. Og til vor Glæde gjorde vi her for første Gang personligt Bekjendskab med Digteren Henrik Hertz, der nævngav sig som Forfatter af „Gjengangere-Brevene“ og „Amørs Genestreger“. Heiberg og han havde saa mange Berøringspunkter, at Samtalen blev læng og livlig; vi fandt alle Tre stort Behag i den dannede, beskedne Mandes Conversation, og vi vare Venner fra hint Øieblik af indtil denne Dag, 25 Aar efter. Han var alt dengang noget tunglæs, men desværre har denne Ulykke for ham og hans Venner stadig tset til. Han kom nu ofte til os, og mængden en uforglemmelig Tid staa i vor Erindring fra hine Aar.

Jeg var noget forlegen, da jeg første Gang som gift Kone skulde indfinde mig paa Theatret til en Prøve. Ryge, der paa sin Maaned til Heibergs Ærgrelse havde bibeholdt det plumpe „Du“ endnu fra den Dag, jeg som Barn sad paa hans Kæse i „Correggio“, vilde jeg træffe paa Prøven og frygtede forud, hvad han kunde finde paa at ytre i Anledning af mit Giftermaal. Min Frygt for ham foregedes, da Heiberg paa denne Dag sagde til mig: „Jeg følger dig i Dag paa Prøven for at høre, om Ryge endnu vil gjentage sit „Du“. Gjør han det, agter jeg at erindre ham om, at det vel nu var paa Tiden, at han allagde denne Tone imod dig.“ Usigelig beklemt om Hjertet gik jeg paa Prøve af Frygt for, at et Sammenstød imellem dem skulde finde Sted. Til Lykke sagde han „De“; glad blev jeg, og Heiberg gik tilfreds bort.

I Sæsonen 1831—32 begyndte jeg altsaa min Theaterrivelsesomhed som gift Kone, og Publikum modtog Fru Heiberg med den samme Varme som tidligere Jomfru Pätges. Jeg spillede i denne Sæson ofte mit tidligere Repertoire, og nogle betydelige nye Roller kom til, saasom Prinsesse Eholi i „Don Carlos“ og flere. Hvad der interesserede mig, og som det led ogsaa Publikum mest i denne Sæson, var en ny Vaudeville af Heiberg: „Kjøge-Huuskers“, der kom til Opførelse første Gang i Slutningen af November. Den var skrevet, som Heiberg en Gang sagde, i hans lykkeligste Tid. Heiberg kunde ikke lide, hvad han kaldte „Familiepoesi“ til Hustruer eller Ens Nærme, og derfor kan man tælle de yderst faa Digte, han har skrevet til sin nærmeste Omgivelse. Saa godt som alle de Digte, han har skrevet til mig, men man